

Tidigt en molnfri dag i augusti

Robert Andersson öppnade sin butik som vanligt. Ställde upp dörren, körde ut snurrstället med reaplagg och bar fram reklamskylten med ”Björn Borg underwear” till gågatan framför butiken.

Han hörde någon skrika nedåt Storgatsbacken och fick kisa mot det starka solljuset för att se vad som höll på att hända. En man kom springande mot honom, i full fart. 30 meter efter kom Ferdinand Hellqvist, en av de andra handlarna på gatan. Inte helt smidig i sin Paul Smith-kostym, med slipsen hårdsnörd runt halsen och halkiga lädersulor på sina nyinköpta Churchloafers. Dessutom med lite dålig kondis, för han höll på att bli frånsprungnen. Det var han som ropade. Och nu hörde Robert vad det var han skrek. ”Robban, ta den jäveln”.

En tjuv alltså. Som kom rakt emot honom. Helt uppenbart en klädtjuv, han hade en packe lammullscardigans i famnen.

Det var en ganska liten och lätt tjuv. Robert, med sina 1,90 och 110 kilo hade inga problem med att få fast honom. Han ställde sig helt enkelt i vägen. Mitt i flyktriktningen, och bredde ut armarna, så den flyende tjuven mer eller mindre sprang in i famnen på honom.

Han låste armarna runt kroppen på den infångade och lyfte både honom och packen med tröjor, in i sin egen butik.

En knuff sedan, precis vid dörröppningen, så att han ramlade in på butiksgolvet med tröjorna över sig. Robert

stängde snabbt dörren, och låste. Ferdinand kom strax efter, knackade på rutan, men Robert öppnade inte, utan tecknade till honom att gå runt och komma in bakvägen.

Det skulle ge honom ett par ögonblick ensam med den här tjuven.

Och det var som att sätta på en bandspelare. Han hade planerat för en sådan här situation länge. Gått igenom det i huvudet. Gång efter gång. Att äntligen få tag i nån av de här förbannade klädtjuvarna. Ge igen.

Han plockade åt sig ett av de tre basebollträn han hade i butikslokalen. De hade blivit över efter en kampanj ett japanskt märke hade kört några år tidigare. Basebollprylar, för att lansera en ny linje fritidskläder. Helt misslyckat förstås. Men det var därför Robert ägde tre riktiga basebollträn, med sitt företagsnamn pryddligt ingraverat i en liten fastskruvad metallplatta. Nu ingick de i försvarsplanen för butiken och var strategiskt utplacerade. Ett av dem precis vid ingången. Gömt bakom en gardin. Det tog han fram nu. Han hade en pistol i ett miniskåp i disken också, som han varit tvungen att gå med i sportskytteklubben för att kunna skaffa. Den lät han bli. Det skulle räcka med slagträet.

En kort sving och ett hårt, snärtigt slag mot överarmen på den äcklige lille tjuvjäveln som nu skrek rakt ut i smärta av slaget. Uppspärrade ögon och en vattinig skräck i dem.

”Vad heter du?” spottade Robert fram.

Tjuven hade fortfarande de där förvånade ögonen, och gjorde tecken av att inte förstå.

”No comprendo, no comprendo.”

Ett snabbt slag till. Mot låret nu.

Det fick hela kroppen att studsa till och han lyfte nästan från golvet. Tog sig om låret, kved, bad:

”Slå inte mer, snälla, inte slå mer”.

”Och namnet?”

”Vlado, Vlado Gazo.”

Robert ställde sig en meter ifrån den kvidande mannen. Stötte med slagträet mot stengolvet. Tapp, tapp. Metalliskt.

”Okej Vlado. Inte för att jag tror att du heter det egentligen. Förstår du varför jag gör det här, istället för att ringa polisen?”

”Nej.”

Ett slag till. I magen den här gången. Vlado kröp ihop av smärtan.

”Fel svar. Svara rätt.”

”Va?”

”Svara rätt.”

”Ja.”

”Ja?”

”Jag förstår varför du slår mig med basebollträet.”

”Gör du?”

”För att avskräcka.”

”Bravo. Precis så här ont gör det om du försöker stjäla nåt här igen.”

Ferdinand kom in i butiken, från baddörren.

”Men, Robban”, försökte han lite mesigt. ”Ska vi inte ringa polisen istället?”

Robert svarade inte. Han svingade slagträet med full kraft och slog det så det sjöng i stengolvet, en decimeter ifrån örat på Vlado. Och sedan ett slag till på andra sidan huvudet. Det fick upp tjuven på fötter, han började springa, eller mera snubbla, mot baddörren.

Men Robert var inte klar. Han var ifatt på två steg och gav Vlado en spark så han stöp framlänges. Sedan satte han sig på ryggen på sin fånge. Tryckte slagträet mot

nacken och höll huvudet platt ner mot golvet. Han höll i så ett tag, tills Vlados ansikte började anta en allt rödare ton.

”Jag dödar dig om du visar dig här igen, fattar du det?”

Han väste mer än han pratade nu, Robert. Väste med saliven stänkande ur munnen.

”Ja, ja, slå mig inte mer.”

”Vem var det som gjorde inbrottet här senast?”

”Va?”

”Vem var det som stal en Volvo 945 här i grannkvartret och körde den rakt genom mitt skyltfönster?”

Han tryckte till slagträet ännu hårdare.

”Jag vet inte, jag svär, vet inte”.

”Men, Robban”, försökte Ferdinand igen.

Han släppte upp honom.

”Du kan gå. Visa dig inte här igen”, sa Robert och pekade med slagträet mot Vlado när han yppade den avskedsrepliken, och Vlado slank ut genom baddörren utan att säga nåt mer.

”Du är inte klok”, sa Ferdinand när han försvunnit.

”Det där kan ju kosta dig livet.”

”Vadå, den där sparrisen?”

”Och hans kompisar. Du vet inte vilka han jobbar för.”

”Nej, det är just det”, sa Robert och fixerade Ferdinand med blicken. ”Jag hoppas att de kommer. Jag ska ta dem en och en. Om det så är hela maffian. Stå här och veva med slagträet och slå in skallen på dem allihop.”

Ferdinand bara skakade på huvudet och började plocka upp sina tröjor som spridits ut över golvet.

”Två gånger bara i år. Med bil rakt genom fönstret. Och det där gallret som skulle vara så bra, det körde de

bara rakt igenom.”

”Ja, du, säga vad man vill om Volvo, men de är bra om man ska köra in i skyltfönster”, försökte Ferdinand skämta till det. Men Robert fattade inte ironin, eller var bara så uppeldad att han inte kunde sluta.

”Jag har fått lägga ner Armanisortimentet. Jag har inget italienskt alls längre. Bara tysk och amerikansk skit”.

”Och svenskt”, sa Ferdinand och nickade mot hörnan med Björn Borg-underkläder.

”Ja, vad ska man göra, det är i alla fall inte så stöldbegärligt att man kör in bilar genom skyltfönstret för att stjäla det.”

”Nej, det är klart”, sa Ferdinand med en suck. ”Du ska i alla fall ha tack för att du räddade tröjorna åt mig. Den här högen motsvarar nog tjugo tusen ungefär.”

”Vad är det, Pringle?”

”Så klart, de tar aldrig något slumpmässigt.”

”Beställningsjobb då?”

”Antagligen.”

”Vi borde egentligen starta ett medborgargarde här på Storgatsbacken. Som motorbåtsklubben. Sedan de började hålla vakt dygnet runt nere i småbåtshamnen har de inte haft en enda stöld där.”

”Skulle vi patrullera här med basebollträn då?”

”Ja, så kunde vi nita alla fyllerister som pissar på husväggarna också.”

”Det är ju en vacker tanke, men jag tror nog Carina hellre har mig hemma på nätterna. Om du ursäktar, jag måste tillbaka till butiken”.

Robert låste upp i entrén och släppte ut honom. Ställde sedan upp dörren. Huset var gammalt och saknade luftkonditionering. Det kunde bli varmt i butiken soliga dagar, så det gällde att försöka få till så mycket naturligt

luftdrag som möjligt.

Han sneddade över gatan till café Arabusta. Kände sig påtagligt lätt i steget, lätt i kroppen. Det hade varit tungt så länge. Nu märkte han skillnad.

Karolina sken upp när han kom in.

”Hej, värst vad du var solig idag”, sa hon när Robert steg in genom den öppna dörren.

”Brukar jag inte vara det?”

”Inte innan du fått ditt kaffe.”

”Nä, men det är ovanligt soligt också. Fåglarna kvitterar och jag har fått en strålande inledning på den här dagen.”

”Oj då”, sa Karolina och ställde fram en dubbel espresso. Hon hade börjat mecka den så fort hon såg Robert komma gående över gatan. Det var hans vanliga dos på förmiddagen.

”Och så har man norra Europas bästa kaffemakare tvärs över gatan. Det kan få den buttraste att le.”

”Nämen, en komplimang så här tidigt på dan. Var ska det sluta?”

”Säg det. Skriver du upp det här?”

”Det kommer på räkningen.”

Han tog sin espresso och som vanligt ett halvt rör socker i och gick ut till mitten av gatan innan han tog första sippet. Det var en daglig ritual. Om det inte regnade, då brukade han ta skydd under taket vid butiken. Men han gillade att suga in intrycket av den vaknande staden till morgonkaffet.

Det var redan över 20 grader ute. Solen tryckte på. Smaken av den oljiga, beska, sötade espresson fick kroppen att skärpa till sig ytterligare ett snäpp.

Han hade fortfarande dyningar av adrenalin böljande i kroppen efter mötet med klädturen. I sitt inre hade han

visualiserat liknande scener så länge. Som en slalomåkare som memorerar en bana. Nu hade han kört hela loppet på riktigt för första gången i sitt liv, och var i mål. Det var bara en stor och lycklig lättnad. Knutar som löstes upp. Han tog en sipp till på espresson, kisade ner mot Centralplan och kände för första gången på två år något som faktiskt liknade lycka spira i kroppen.

Det hamrades och byggdes på något där nere i centrum. Det var väl scenen. En stor scen framför ingången till Sparbanken. Det skulle bli stadsfestival. Värnamodagarna skulle ta sin början på kvällen. Popmusik i enorma högtalaranläggningar fyra nätter i rad. En helt ny liten stadsdel av inkörda vagnar med snabbmat. Allsångsskrål och starköl i plastglas i stora tält på torget framför Systembolaget.

Robert betraktade hela evenemanget med en viss skepsis. Tanken var väl god. Det drar folk till stan. Och den bakomliggande filosofin var ju att butiksägarna tjänar på ökad rörelse på stadsgatorna. Men Robert trodde inte riktigt på att hans kalsongförsäljning skulle gå upp bara för att det sattes upp öltält i centrum. Däremot skulle det nästan säkert innebära att han fick ta fram vattenslangen morgonen efter och spola bort de pissfläckar på husfasaden, som nattligt ölbrickande brukar ge upphov till.

Men inte ens tanken på det rubbade hans goda humör. Han funderade till och med på att ta en sväng ner till öltältet själv, senare på kvällen.